

13. Přílohy

Seznam příloh

1. Babička posílá psaní (Albatros)
2. Babička posílá psaní (Olomouc)
3. Zkoumaný vzorek (Albatros)
4. Zkoumaný vzorek (Olomouc)
5. Obrazové přílohy

1. Babička posílá psaní (Albatros)

Maminka stála u okna a četla psaní od babičky z Koníkovíc. Na konci bylo napsáno:

„Přivezte k nám Honzíka! Našemu dědovi i mně se po něm moc stýská. Vždyť u nás nebyl tak dlouho! Švestky na zahradě už načisto změkly a letní jablka padají. Nemá je kdo sbírat. Punt'á běhá po návsi a očichává kluky, který z nich je Honzík. Kocour sedá na sloupku u našich vrátek a vyhlíží, jestli Honzík už přijíždí. Přivezte ho, kloučka, alespoň na několik dní!“

Maminka se potichu zasmála a obrátila se k Honzíkovi, který si právě hrál na zemi s několika kousky dřeva. Její Honzík. Kluk jako špalík. Tváře měl červené, vlasy mu stály a břicho se mu do kalhot sotva vešlo.

„Honzíku,“ řekla maminka, „babička píše, abys přijel do Koníkovíc.“

„Babička?“ vykřikl Honzík a hnál se k mamince. Hned jí bral z ruky psaní a chtěl si sám přečíst, co babička píše.

„Punt'á tě hledá po návsi a kocour se tě nemůže dočkat,“ pokračovala maminka a dala psaní Honzíkovi.

„Punt'á? Kde je Punt'á?“ sháněl se Honzík po svém věrném příteli. Nemohl Punt'ů mezi tím černým smetím na papíře rozeznat.

„Tady je Punt'á,“ řekla maminka a ukázala na řádek písmenek. Honzíkovi se řádek nelíbil. Rezatého Punt'ů mu vůbec nepřipomínal.

„A kocour? Ten je tu taky?“ vyzvídal Honzík. Možná, že kocour bude vypadat líp. Ale nevypadal. Honzík byl kocourem z babiččina psaní také zklamán.

„Dědečkův kocour je černý jako komín,“ řekl určitě Honzík, „a tenhle na bříšku prosvítá. Vypadá spíš jako brouk než kocour.“

„Ty můj malý“, zasmála se maminka a chtěla Honzíka pochovat. „Vždyť ještě neumíš číst!“

„Já už nejsem malý,“ odpověděl rozhodným hlasem Honzík a na ruku se nedal vzít. Začal se dokonce shánět po svém kabátku a že se hned vypraví k babičce. Nasedne do vlaku a pojedje. Vydá se na cestu hned, jaképak zdržování!

„Jak chceš Honzíku,“ zvažněla maminka. „Když si myslíš, že už jsi dost velký, můžeš jet k babičce sám. Já nemám čas, abych tě tam vezla. Víš, co máme u nás práce. A tatínek se vrátí ze stavby až v neděli. Pojedeš sám!“

„Já se nebojím,“ vypjal se Honzík a červené tváře mu zasvítily. „Vezmu si skleněnou kuličku a prut a pojedu k babičce.“

Honzík začal hledat po kapsách barevnou kuličku. Byl na ni pyšný. Všichni kluci z ulice mu ji záviděli. Honzík se domníval, že bez kuličky nemůže k babičce jet. Rovněž prut se mu zdál nezbytný. Známí kluci nosili prut. Honzík ho chtěl mít taky.

„Počkej,“ zadržela ho maminka, „jen od nás tolik nespíchej! Nemůžeš jít do vlaku jen tak s kuličkou a prutem. Večer ti připravím kufřík, dám tam tvoje věci a pojeděš až zítra.“

„A kuličku?“ zeptal se Honzík.

„Tu tam dám taky.“

„A prut?“ vyzvídal Honzík.

„Prut musíš nechat doma. S tím se do vlaku nesmí. Ještě bys tam někomu vypíchl oko!“ řekla maminka takovým hlasem, který Honzík vždycky hned poslechl. Prutu mu ale bylo trochu líto. Připadal si bez něho, jako by ani nebyl žádný kluk. Co dělat? Honzík se musil smířit s pomyslením, že pojedě k babičce bez prutu. Vždyť i tak bude stát tenhle výlet za to!

2. Babička posílá psaní (Olomouc)

Maminka stála u okna a četla dopis od babičky z **Koníkovice**¹. Na konci dopisu bylo napsáno:

„Přivezte k nám Honzika! Našemu dědovi i mně je moc smutno. Už jsme ho dlouho neviděli! Švestky a letní jablka jsou už zralá a padají ze stromů. Nemá je kdo sbírat. Punt'a běhá po vsi a hledá Honzika. Kocour sedí před domem a také čeká, až Honzík přijede. Přivezte Honzika vlakem na několik dní.“

babička a děda

Maminka se otočila na Honzika. Seděl na zemi a hrál si.

„Honzíku,“ řekla maminka, „babička nám poslala dopis a tam píše, abys přijel k ní do Koníkovice.“

„Babička?“ vykřikl Honzík a utíkal k mamince. Hned jí bral dopis z ruky a chtěl si ho přečíst.

„Punt'a tě hledá po vsi a kocour se na tebe také moc těší,“ pokračovala maminka a dala dopis Honzíkovi.

Honzík si dopis prohlížel. Hledal, kde je napsané slovo Punt'a.

„Honzíku, vždyť ještě neumíš číst!“ řekla maminka Honzíkovi.

„Ale já už nejsem malý,“ odpověděl Honzík a začal hledat svůj kabátek, že pojede k babičce.

Sedne si do vlaku a pojede. A pojede hned!

„Dobře Honzíku,“ řekla maminka. „Když si myslíš, že už jsi velký, můžeš jet k babičce sám. Já nemám čas, abych tě tam vezla. Mám hodně práce a tatínek se vrátí z práce až v neděli. Pojedeš sám!“

„Já se nebojím,“ řekl Honzík. „Vezmu si skleněnou kuličku, prut a pojedu k babičce.“

Honzík začal hledat **kuličku**. Měl ji moc rád. Všichni chlapci mu kuličku záviděli. Honzík si myslel, že bez kuličky jet k babičce nemůže. Také nesmí zapomenout prut. Všichni kamarádi měli prut a Honzík ho chtěl mít taky.

„Počkej,“ řekla maminka, „nespěchej! Nemůžeš jet k babičce a dědovi jen s kuličkou a prutem. Večer ti připravím kufřík, dám tam tvoje oblečení a ráno pojedeš.“

„A dáš do kufříku také kuličku?“ zeptal se Honzík.

¹ Tučně jsou zvýrazněna slova, která jsou obrázkem nebo slovně vysvětlena na konci stránky, viz níže.

psaní = dopis

Koníkovice = jméno vesnice, ve které bydlí babička a dědeček

„Ano, dám,“ odpověděla maminka.

„A prut?“ ptal se znovu Honzík.

„Prut musíš nechat doma. S prutem se do vlaku nesmí!“ řekla maminka. Honzíkovi bylo líto, že si nemůže vzít do vlaku prut, ale stejně se na výlet k babičce a dědovi těšil.

Obr. 3 Honzíkova kulička (vysvětlivka)

3. Zkoumaný vzorek (Albatros 303 slov)

POČET SLABIK A VĚT

- Ma-min-ka stá-la u ok-na a če-tla psa-ní od ba-bič-ky z Ko-ní-ko-vic. 21
- Na kon-ci by-lo na-psá-no: 8
- „Při-vez-te k nám Hon-zí-ka! 7
- Na-še-mu dě-do-vi i mně se po něm moc stý-ská. 14
- Vždyť u nás ne-byl tak dlou-ho! 8
- Šve-stky na za-hra-dě už na-čis-to změ-kly a le-tní ja-bl-ka pa-da-jí. 21
- Ne-má je kdo sbí-rat. 6
- Pun-ťa bě-há po ná-vsi a o-či-chá-vá klu-ky, kte-rý z nich je Hon-zík. 20
- Ko-cour se-dá na slou-pku u na-šich vrá-tek a vy-hlí-ží, je-stli Hon-zík už při-jíž-dí. 24
- Při-vez-te ho, klou-čka, a-le-spoň na ně-ko-lik dní!“ 14
- Ma-min-ka se po-ti-chu za-smá-la a o-brá-ti-la se k Hon-zí-ko-vi, kte-rý si prá-vě hrál na ze-mi s ně-ko-li-ka kous-ky dře-va. 37
- Je-jí Hon-zík. 4
- Kluk ja-ko špa-lík. 5
- Tvá-ře měl čer-ve-né, vla-sy mu stá-ly a bři-cho se mu do kal-hot so-tva veš-lo. 23
- „Hon-zí-ku, „ba-bič-ka pí-še, a-bys při-jel do Ko-ní-ko-vic.“ 17
- ře-kla ma-min-ka, 5
- „Ba-bič-ka?“ 3
- vy-kři-kl Hon-zík a hnal se k ma-min-ce. 11
- Hned jí bral z ru-ky psa-ní a chtěl si sám pře-číst, co ba-bič-ka pí-še. 19
- „Pun-ťa tě hle-dá po ná-vsi a ko-cour se tě ne-mů-že do-čkat,“ 18
- po-kra-čo-va-la ma-min-ka a da-la psa-ní Hon-zí-ko-vi. 17

- „Pun-ťa? 2
- Kde je Pun-ťa?“ 4
- shá-něl se Hon-zík po svém věr-ném při-te-li. 12
- Ne-mo-hl Pun-ťu me-zi tím čer-ným sme-tím na pa-pí-ře ro-ze-znat. 19
- „Ta-dy je je Pun-ťa,“ 5
- ře-kla ma-min-ka a u-ká-za-la na řá-dek pí-sme-nek. 16
- Hon-zí-ko-vi se řá-dek ne-lí-bil. 10
- Re-za-té-ho Pun-ťu mu vů-bec ne-při-po-mí-nal. 14
- „A ko-cour? 3
- Ten je tu ta-ky?“ 5
- vy-zví-dal Hon-zík. 5
- Mo-žná, že ko-cour bu-de vy-pa-dat líp. 11
- A-le ne-vy-pa-dal. 6
- Hon-zík byl ko-cou-rem z ba-bič-či-na psa-ní ta-ké zkla-mán. 16
- „Dě-deč-kův ko-cour je čer-ný ja-ko ko-mín, a ten-hle na břiš-ku pro-sví-tá.“ 21
- ře-kl ur-či-tě Hon-zík. 7
- „Vy-pa-dá spíš ja-ko brouk než ko-cour.“ 10
- „Ty můj ma-lý“, 4
- za-smá-la se ma-min-ka a chtě-la Hon-zí-ka po-cho-vat. 16
- „Vždyť je-ště ne-u-míš číst!“ 7
- „Já už ne-jsem ma-lý,“ 6
- od-po-vě-děl roz-hod-ným hla-sem Hon-zík a na ru-ku se ne-dal vzít. 19
- Za-čal se do-kon-ce shá-nět po svém ka-bát-ku a že se hned vy-pra-ví k ba-bič-ce. 23
- Na-sed-ne do vla-ku a po-je-de. 10

- Vy-dá se na ces-tu hned, ja-ké-pak zdr-žo-vá-ní!

POČET VĚT – 46

POČET SLABIK – 567

Lemmatizovaný text

Maminka	MAMINKA
stála	STÁT
u	U
okna	OKNO
a	A
četla	ČÍST
psaní	PSANÍ
od	OD
babičky	BABIČKA
z	Z
Koníkovíc.	KONÍKOVICE
Na	NA
konci	KONEC
bylo napsáno	NAPSAT
„Přivezte	PŘIVÉZT
k	K
nám	MY
Honzíka!	HONZÍK
Našemu	NÁŠ
dědovi	DĚDA
i	I
mně	JÁ
po	PO
něm	ON
moc	MOC
stýská se.	STÝSKAT SE
Vždyť	VŽDYŤ
u	U
nás	MY
nebyl	BÝT
tak	TAK
dlouho!	DLOUHO
Švestky	ŠVESTKA
na	NA
zahradě	ZAHRADA
už	UŽ
načisto	NAČISTO
změkly	ZMĚKNOUT
a	A

Letní	LETNÍ
Jablka	JABLKO
padají.	PADAT
Nemá	MÍT
Je	ON
Kdo	KDO
sbírat.	SBÍRAT
Puntá	PUNŤA
běhá	BĚHAT
po	PO
návsi	NÁVES
a	A
očichává	OČICHÁVAT
kluky	KLUK
který	KTERÝ
z	Z
nich	ON
je	BÝT
Honzík.	HONZÍK
Kocour	KOCOUR
sedá	SEDAT
na	NA
sloupku	SLOUPEK
u	U
našich	NÁŠ
vrátek	VRÁTKA
a	A
vyhlíží	VYHLÍŽET
jestli	JESTLI
Honzík	HONZÍK
už	UŽ
přijíždí.	PŘIJÍŽDĚT
Přivezte	PŘIVÉZT
ho	ON
kloučka	KLOUČEK
alespoň	ALESPOŇ
na	NA
několik	NĚKOLIK
dní!“	DEN
Maminka	MAMINKA
potichu	POTICHU
zasmála se	ZASMÁT SE
a	A
obrátit se	OBRÁTIT SE
k	K
Honzíkovi	HONZÍK
který	KTERÝ
právě	PRÁVĚ

hrál si	HRÁT SI
na	NA
zemi	ZEM
s	S
několika	NĚKOLIK
kousky	KOUSEK
dřeva.	DŘEVO
Její	JEJÍ
Honzík.	HONZÍK
kluk	KLUK
jako	JAKO
špalík.	ŠPALÍK
Tváře	TVÁŘ
měl	MÍT
červené	ČERVENÝ
vlasy	VLAS
mu	ON
stály	STÁT
a	A
břicho	BŘICHO
mu	ON
do	DO
kalhot	KALHOTY
sotva	SOTVA
vešlo se.	VEJÍT SE
„Honzíku“	HONZÍK
řekla	ŘÍCI
maminka	MAMINKA
„babička	BABIČKA
píše	PSÁT
abys	ABY
přijel bys	PŘIJET
do	DO
Koníkovice.“	KONÍKOVICE
„Babička?“	BABIČKA
vykřikl	VYKŘIKNOUT
Honzík	HONZÍK
a	A
hnal se	HNÁT SE
k	K
mamince.	MAMINKA
Hned	HNED
jí	ON
bral	BRÁT
z	Z
ruky	RUKA
psaní	PSANÍ
a	A

chtěl	CHTÍT
si	SE
sám	SÁM
přečíst	PŘEČÍST
co	CO
babička	BABIČKA
píše.	PSÁT
„Punt’a	PUNĚA
tě	TY
hledá	HLEDAT
po	PO
návsi	NÁVES
a	A
kocour	KOCOUR
tě	TY
nemůže	MOCI
dočkat se“	DOČKAT SE
pokračovala	POKRAČOVAT
maminka	MAMINKA
a	A
dala	DÁT
psaní	PSANÍ
Honzíkovi.	HONZÍK
„Punt’a?	PUNĚA
Kde	KDE
je	BÝT
Punt’a?“	PUNĚA
sháněl se	SHÁNĚT SE
Honzík	HONZÍK
po	PO
svém	SVŮJ
věrném	VĚRNÝ
příteli.	PŘÍTEL
Nemohl	MOCI
Punt’u	PUNĚA
mezi	MEZI
tím	TEN
černým	ČERNÝ
smetím	SMETÍ
na	NA
papíře	PAPÍR
rozeznat.	ROZEZNAT
„Tady	TADY
ee	BÝT
Punt’a“	PUNĚA
řekla	ŘÍCI
maminka	MAMINKA
a	A

ukázala	UKÁZAT
na	NA
řádek	ŘÁDEK
písmenek.	PÍSMENKO
Honzíkovi	HONZÍK
Řádek	ŘÁDEK
nelíbil se.	LÍBIT SE
rezatého	REZATÝ
Punt'u	PUNĚA
mu	ON
vůbec	VŮBEC
nepřipomínal.	PŘIPOMÍNAT
„A	A
kocour?	KOCOUR
ten	TEN
Je	BÝT
tu	TU
taky?“	TAKY
Vyzvídal	VYZVÍDAT
Honzík.	HONZÍK
Možná	MOŽNÁ
že	ŽE
kocour	KOCOUR
bude vypadat	VYPADAT
líp.	LÍP
Ale	ALE
nevypadal.	VYPADAT
Honzík	HONZÍK
kocourem	KOCOUR
z	Z
babiččina	BABIČČIN
psaní	PSANÍ
také	TAKÉ
byl zklamán.	ZKLAMÁT
„Dědečkův	DĚDEČKŮV
kocour	KOCOUR
je	BÝT
černý	ČERNÝ
jako	JAKO
komín“	KOMÍN
řekl	ŘÍCI
určitě	URČITĚ
Honzík	HONZÍK
„a	A
tenhle	TENHLE
na	NA
bříšku	BŘÍŠKO
prosvítá.	PROSVÍTAT

Vypadá	VYPADAT
spíš	SPÍŠ
jako	JAKO
brouk	BROUK
než	NEŽ
kocour.“	KOCOUR
„Ty	TY
můj	MŮJ
malý“	MALÝ
zasmála se	ZASMÁT SE
maminka	MAMINKA
a	A
chtěla	CHTÍT
Honzíka	HONZÍK
pochovat.	POCHOVAT
„Vždyť	VŽDYŤ
ještě	JEŠTĚ
neumíš	UMĚT
číst!“	ČÍST
„Já	JÁ
už	UŽ
nejsem	BYT
malý“	MALÝ
odpověděl	ODPOVĚDĚT
rozhodným	ROZHODNÝ
hlasem	HLAS
Honzík	HONZÍK
a	A
na	NA
ruku	RUKA
se nedal	DÁT SE
vzít.	VZÍT
Začal	ZAČÍT
dokonce	DOKONCE
se shánět	SHÁNĚT SE
po	PO
svém	SVŮJ
kabátku	KABÁTEK
a	A
že	ŽE
hned	HNED
se vypraví	VYPRAVIT SE
k	K
babičce.	BABIČKA
Nasedne	NASEDNOUT
do	DO
vlaku	VLAK
a	A

pojede.	JET
Vydá se	VYDAT SE
na	NA
cestu	CESTA
hned,	HNED
jaképak	JAKÉPAK
zdržování!	ZDRŽOVÁNÍ

Lemma

- MAMINKA
- STÁT
- U
- OKNO
- A
- ČÍST
- PSANÍ
- OD
- BABIČKA
- Z
- KONÍKOVICE
- NA
- KONEC
- BÝT
- NAPSÁNO
- PŘIVÉZT
- K
- MY
- HONZÍK
- NÁŠ
- DĚDA
- I
- JÁ
- PO
- ON
- MOC
- STÝSKAT SE
- VŽDYŤ
- TAK
- DLOUHO
- ŠVESTKA
- ZAHRADA
- UŽ
- NAČISTO
- ZMĚKNOUT
- LETNÍ
- JABLKO
- PADAT
- MÍT
- KDO
- SBÍRAT
- PUNĚA
- BĚHAT
- NÁVES
- OČICHÁVAT
- KLUK
- KTERÝ
- ONI
- KOCOUR
- SEDAT
- SLOUPEK
- NAŠE
- VRÁTKA
- VYHLÍŽET
- JESTLI
- PŘIJET
- KLOUČEK
- ALESPŇ
- NĚKOLIK
- DEN
- POTICHU
- ZASMÁT SE
- OTOČIT SE

- PRÁVĚ
- HRÁT SI
- ZEM
- S
- KOUSEK
- DŘEVO
- JEJÍ
- JAKO
- ŠPALÍK
- TVÁŘ
- ČERVENÝ
- VLAS
- BŘICHO
- DO
- KALHOTY
- SOTVA
- VEJÍT SE
- ŘÍCI
- PSÁT
- ABY
- VYKŘIKNOUT
- HNÁT SE
- HNED
- BRÁT
- RUKA
- CHTÍT
- SI
- SÁM
- PŘEČÍST
- CO
- HLEDAT
- TY
- MOCI
- DOČKAT SE
- POKRAČOVAT
- DÁT
- KDE
- SHÁNĚT SE
- SVŮJ
- VĚRNÝ
- PŘÍTEL
- MEZI
- TO
- ČERNÝ
- SMETÍ
- PAPÍR
- ROZEZNAT
- TADY
- UKÁZAT
- ŘÁDEK
- PÍSMENKO
- LÍBIT SE
- REZATÝ
- VŮBEC
- PŘIPOMÍNAT
- TEN
- TU
- TAKY
- VYZVÍDAT
- MOŽNÁ
- ŽE
- VYPADAT
- LÍP
- BABIČČIN
- ALE
- TAKÉ
- ZKLAMÁN
- DĚDEČKŮV
- ČERNÝ
- ZAČÍT
- KOMÍN
- URČITĚ
- TENHLE
- BŘÍŠKO
- PROSVÍTAT
- SPÍŠ
- BROUK
- NEŽ

- MŮJ
- MALÝ
- POCHOVAT
- JEŠTĚ
- UMĚT
- ODPOVĚDĚT
- ROZHODNÝ
- HLAS
- VZÍT SE
- DOKONCE
- SHÁNĚT SE
- KABÁTEK
- VYPRAVIT SE
- NASEDNOUT
- ZAČÍT
- VLAK
- JET
- VYDAT SE
- CESTA
- JAKÉPAK
- ZDRŽOVÁNÍ

4. Zkoumaný vzorek Olomouc (309 slov)

Počet slabik a počet vět

- Ma-min-ka stá-la u ok-na a če-tla do-pis od ba-bič-ky z Ko-ní-ko-vic. 21
- Na kon-ci do-pi-su by-lo na-psá-no: 11
- „Při-vez-te k nám Hon-zí-ka!“ 7
- Na-še-mu dě-do-vi i mně je moc smu-tno. 12
- Už jsme ho dlou-ho ne-vi-dě-li! 9
- Šve-stky a le-tní ja-bl-ka jsou už zra-lá a pa-da-jí ze stro-mů. 19
- Ne-má je kdo sbí-rat. 6
- Pun-ťa bě-há po vsi a hle-dá Hon-zí-ka. 12
- Ko-cour se-dí před do-mem a ta-ké če-ká, až Hon-zík při-je-de. 18
- Při-vez-te Hon-zí-ka vla-kem na ně-ko-lik dní.“ 13
- ba-bič-ka a dě-da 6
- Ma-min-ka se o-to-či-la na Hon-zí-ka. 12
- Se-děl na ze-mi a hrál si. 8
- „Hon-zí-ku, ba-bič-ka nám pos-la-la do-pis a tam pí-še, a-bys při-jel k ní do Ko-ní-ko-vic.“ 26
- ře-kla ma-min-ka, 5
- „Ba-bič-ka?“ 3
- vy-kři-kl Hon-zík a u-tí-kal k ma-min-ce. 13
- Hned jí bral do-pis z ru-ky a chtěl si ho pře-číst. 14
- „Pun-ťa tě hle-dá po vsi a ko-cour se na te-be ta-ké moc tě-ší,“ 19
- po-kra-čo-va-la ma-min-ka a da-la do-pis Hon-zí-ko-vi. 17
- Hon-zík si do-pis pro-hlí-žel. 8
- Hle-dal, kde je na-psa-né slo-vo Pun-ťa. 11
- „Hon-zí-ku, vždyť je-ště ne-u-míš číst!“ 10

- ře-kla ma-min-ka Hon-zí-ko-vi. 9
- „Ale já už ne-jsem ma-lý,“ 7
- od-po-vě-děl Hon-zík a za-čal hle-dat svůj ka-bá-tek, že po-je-de k ba-bič-ce. 22
- Sed-ne si do vla-ku a po-je-de. 10
- A po-je-de hned! 5
- „Do-bře Hon-zí-ku,“ 5
- ře-kla ma-min-ka. 5
- „Když si my-slíš, že už jsi vel-ký, mů-žeš jet k ba-bič-ce sám. 16
- Já ne-mám čas, a-bych tě tam ve-zla. 10
- Mám ho-dně prá-ce a ta-tí-nek se vrá-tí z prá-ce až v ne-dě-li. 18
- Po-je-deš sám!“ 4
- „Já se ne-bo-jím, 5
- „ře-kl Hon-zík. 4
- „Ve-zmu si skle-ně-nou ku-lič-ku, prut a po-je-du k ba-bič-ce.“ 17
- Hon-zík za-čal hle-dat **ku-lič-ku**. 9
- Měl ji moc rád. 4
- Vši-chni chla-pci mu ku-lič-ku zá-vi-dě-li. 12
- Hon-zík si mys-lel, že bez ku-lič-ky jet k ba-bič-ce ne-mů-že. 17
- Ta-ké ne-smí za-po-me-nout prut. 9
- Vši-chni ka-ma-rá-di mě-li prut a Hon-zík ho chtěl mít ta-ky. 17
- „Po-čkej, ne-spě-chej! 5
- ře-kla ma-min-ka, 5
- Ne-mů-žeš jet k ba-bič-ce a dě-do-vi jen s ku-lič-kou a pru-tem. 18
- Ve-čer ti při-pra-vím ku-ffík, dám tam tvo-je ob-le-če-ní a rá-no po-je-deš.“ 22

POČET VĚT – 47

POČET SLABIK – 535

Lemmatizovaný text

Maminka	MAMINKA
stála	STÁT
u	U
okna	OKNO
a	A
četla	ČÍST
dopis	DOPIS
od	OD
babičky	BABIČKA
z	Z
Koníkovice.	KONÍKOVICE
Na	NA
konci	KONEC
dopisu	DOPIS
bylo napsáno	NAPSAT
„Přivezte	PŘIVÉZT
k	K
nám	MY
Honzíka!	HONZIK
Našemu	NÁŠ
dědovi	DĚDA
i	I
mně	JÁ
je	BÝT
moc	MOC
smutno.	SMUTNO
Už	UŽ
ho	ON
dlouho	DLOUHO
jsme neviděli!	VIDĚT
Švestky	ŠVESTKA
a	A
letní	LETNÍ
jablka	JABLKO
jsou	BÝT
už	UŽ
zralá	ZRALÝ
a	A
padají	PADAT
ze	Z
stromů.	STROM
Nemá	MÍT
je	ON
kdo	KDO
sbírat.	SBÍRAT
Punt'a	PUNĚA
běhá	BĚHAT
po	PO

vsi	VES
a	A
hledá	HLEDAT
Honzíka.	HONZÍK
Kocour	KOCOUR
sedí	SEDĚT
před	PŘED
domem	DŮM
a	A
také	TAKÉ
čeká	ČEKAT
až	AŽ
Honzík	HONZÍK
přijede.	PŘIJET
Přivezte	PŘIVÉZT
Honzíka	HONZÍK
vlakem	VLAK
na	NA
několik	NĚKOLIK
dni.“	DEN
babička	BABIČKA
a	A
děda	DĚDA
Maminka	MAMINKA
se otočila	OTOČIT SE
na	NA
Honzíka.	HONZÍK
Seděl	SEDĚT
na	NA
zemi	ZEM
a	A
hrál si.	HRÁT SI
„Honzíku“	HONZÍK
řekla	ŘÍCI
maminka	MAMINKA
„babička	BABIČKA
nám	MY
poslala	POSLAT
dopis	DOPIS
a	A
tam	TAM
píše	PSÁT
abys	ABY
přijel bys	PŘIJET
k	K
ní	ON
do	DO
Koníkovíc.	KONÍKOVICE

„Babička?“	BABIČKA
vykřikl	VYKŘIKNOUT
Honzík	HONZÍK
a	A
utíkal	UTÍKAT
k	K
mamince.	MAMINKA
Hned	HNED
jí	ON
bral	BRÁT
dopis	DOPIS
z	Z
ruky	RUKA
a	A
chtěl	CHTÍT
si	SI
ho	ON
přečíst.	PŘEČÍST
„Punt’a	PUNŤA
tě	TY
hledá	HLEDAT
po	PO
vsi	VES
a	A
kocour	KOCOUR
na	NA
tebe	TY
také	TAKÉ
moc	MOC
se těší“	TĚŠIT SE
pokračovala	POKRAČOVAT
maminka	MAMINKA
a	A
dala	DÁT
dopis	DOPIS
Honzíkovi.	HONZÍK
Honzík	HONZÍK
dopis	DOPIS
si prohlížel.	PROHLÍŽET SI
Hledal	HLEDAT
kde	KDE
je	BÝT
napsané	NAPSANÝ
slovo	SLOVO
Punt’a.	PUNŤA
„Honzíku	HONZÍK
vždyť	VŽDYŤ
ještě	JEŠTĚ
neumíš	UMĚT

číst!“	ČÍST
řekla	ŘÍCI
maminka	MAMINKA
Honzíkovi.	HONZÍK
„Ale	ALE
já	JÁ
už	UŽ
nejsem	BÝT
malý“	MALÝ
odpověděl	ODPOVĚDĚT
Honzík	HONZÍK
a	A
začal	ZAČÍT
hledat	HLEDAT
svůj	SVŮJ
kabátek	KABÁTEK
že	ŽE
pojede	JET
k	K
babičce.	BABIČKA
Sedne si	SEDNOUT SI
do	DO
vlaku	VLAK
a	A
pojede.	JET
A	A
pojede	JET
hned!	HNED
„Dobře	DOBŘE
Honzíku“	HONZÍK
řekla	ŘÍCI
maminka.	MAMINKA
„Když	KDYŽ
si myslíš	MYSLET SI
že	ŽE
už	UŽ
jsi	BÝT
velký	VELKÝ
můžeš	MOCI
jet	JET
k	K
babičce	BABIČKA
sám.	SÁM
Já	JÁ
nemám	MÍT
čas	ČAS
abych	ABY
tě	TY
tam	TAM

bych vezla.	VÉZT
Mám	MÍT
hodně	HODNĚ
práce	PRÁCE
a	A
tatínek	TATÍNEK
se vrátí	VRÁTIT SE
z	Z
práce	PRÁCE
až	AŽ
v	V
neděli.	NEDĚLE
Pojedeš	JET
sám!“	SÁM
„Já	JÁ
se nebojím	BÁT SE
„řekl	ŘÍCI
Honzík.	HONZÍK
„Vezmu	VZÍT
si	SE
skleněnou	SKLENĚNÝ
kuličku	KULIČKA
prut	PRUT
a	A
pojedu	JET
k	K
babičce.“	BABIČKA
Honzík	HONZÍK
začal	ZAČÍT
hledat	HLEDAT
kuličku.	KULIČKA
Měl	MÍT
ji	ON
moc	MOC
rád.	RÁD
Všichni	VŠICHNI
chlapci	CHLAPEC
mu	ON
kuličku	KULIČKA
záviděli.	ZÁVIDĚT
Honzík	HONZÍK
si myslel	MYSLET SI
že	ŽE
bez	BEZ
kuličky	KULIČKA
jet	JET
k	K
babičce	BABIČKA
nemůže.	MOCI

Také	TAKÉ
nesmí	SMĚT
zapomenout	ZAPOMENOUT
prut.	PRUT
Všichni	VŠICHNI
kamarádi	KAMARÁD
měli	MÍT
prut	PRUT
a	A
Honzík	HONZÍK
ho	ON
chtěl	CHTÍT
mít	MÍT
taky.	TAKY
„Počkej“	POČKAT
řekla	ŘÍCI
maminka	MAMINKA
„nspěchej!	SPĚCHAT
Nemůžeš	MOCI
jet	JET
k	K
babičce	BABIČKA
a	A
dědovi	DĚDA
jen	JEN
s	S
kuličkou	KULIČKA
a	A
prutem.	PRUT
Večer	VEČER
ti	TY
připravím	PŘIPRAVIT
kufřík	KUFŘÍK
dám	DÁT
tam	TAM
tvoje	TVŮJ
oblečení	OBLEČENÍ
a	A
ráno	RÁNO
pojedeš.“	JET

Lemma

- MAMINKA
- OKNO
- DOPIS
- STÁT
- A
- OD
- U
- ČÍST
- BABIČKA

- Z
- KONÍKOVICE
- NA
- KONEC
- BÝT
- NAPSÁNO
- PŘIVÉZT
- K
- MY
- HONZÍK
- NÁŠ
- DĚDA
- I
- JÁ
- MOC
- SMUTNO
- UŽ
- ON
- DLOUHO
- VIDĚT
- ŠVESTKA
- LETNÍ
- JABLKO
- ZRALÝ
- PADAT
- STROM
- MÍT
- KDO
- SBÍRAT
- PUNĚA
- BĚHAT
- PO
- VES
- HLEDAT
- KOCOUR
- SEDĚT
- PŘED
- DŮM
- TAKÉ
- ČEKAT
- AŽ
- PŘIJET
- VLAK
- NĚKOLIK
- DEN
- OTOČIT SE
- ZEM
- HRÁT SI
- ŘÍCI
- POSLAT
- TAM
- PSÁT
- ABY
- DO
- VYKŘIKNOUT
- UTÍKAT
- HNED
- BRÁT
- RUKA
- CHTÍT
- SI
- PŘEČÍST
- TY
- TĚŠIT SE
- POKRAČOVAT
- DÁT
- PROHLÍŽET SI
- KDE
- NAPSANÝ
- SLOVO
- VŽDYŤ
- JEŠTĚ
- UMĚT
- ALE
- MALÝ
- ODPOVĚDĚT
- ZAČÍT
- SVŮJ
- KABÁTEK
- ŽE
- JET

- SEDNOUT SI
- DOBŘE
- KDYŽ
- MYSLET SI
- VELKÝ
- MOCI
- SÁM
- ČAS
- VÉZT
- HODNĚ
- PRÁCE
- TATÍNEK
- VRÁTIT SE
- V
- NEDĚLE
- BÁT SE
- VZÍT
- SKLENĚNÝ
- KULIČKA
- PRUT
- RÁD
- VŠICHNI
- CHLAPEC
- ZÁVIDĚT
- MYSLET
- BEZ
- TAKÉ
- SMĚT
- ZAPOMENOUT
- KAMARÁD
- TAKY
- POČKAT
- SPĚCHAT
- JEN
- S
- VEČER
- PŘIPRAVIT
- KUFŘÍK
- TVŮJ
- OBLEČENÍ
- RÁNO

5. Obrazové přílohy

Obr. 1 ukázka nesystematičnosti vysvětlivek, Purová, s. 6

Obr. 2 ukázka vysvětlivky, Purová, s. 7

Obr. 3 Honzíkova kulička (vysvětlivka), Purová, s. 6

Graf 1 Úpravy v 1. kapitole, Weiserová, 2015